

Existují v Británii pro nemuslimy „neprůchozí“ oblasti (tzv. „no-go zones“ - pozn. DP), jak tvrdí biskup z Rochesteru? Olga Craigová přináší reportáž z oblasti Yorkshiru s asijskou většinou

Už je tomu víc než 40 let, co Tim Carbin procházel jako chlapec bradfordskou uličkou Oak Lane. V té době žil se svou babičkou Florence Pawsonovou, matriarchou společenství, a měl za úkol vyřizovat po škole drobné pochůzky.

„Jdi k Fosterům (místní pekařství) pro chleba a ke Gilbankovi (místní řezník) pro slaninu. A dej pozor ať není moc tlustá!“ říkala.

Tehdy 13letý Carbin znal všechny obchodníky jménem, stejně jako rodiny v okolních řadových domcích.

Včera se před domem 95A - někdejší domovem své babičky - pan Carbin nevěřičně rozhlížel po svém starém rajonu.

Nepřekvapí, že krámky jeho mládí zmizely: tak výrazná změna se odehrála v posledních desetiletích v našich nákupních zvycích a ony musely udělat místo supermarketům a stánkům s rychlým občerstvením.

Na Oak Lane se však nezměnilo jen toto. V nových obchodech se prodává muslimské oblečení, řezník má výkladech halal maso a dokonce i místní rychlé občerstvení inzeruje halal pizzu.

„Cítím se jako cizinec, jako bych stál na ulici v Karáči,“ říká Tim Carbin rozpačitě.

„Jako bych s tím místem neměl nic společného, jako bych tu nikdy předtím nebyl. Věděl jsem, že to bude vypadat jinak a taky mi bylo jasné, že se budu cítit nepohodlně - jako bych sem nepatřil.“

Dnes žije pouhých deset mil odtud, na severu Bradfordu. Nevrátil se, protože z Oak Lane se - podobně jako z tolika dalších částí tolika dalších severoanglických měst - stala takřka výlučně komunita asijských muslimů.

Šéfinšpektor Tom Winsor **potvrdil**, proč policisté do některých čtvrtí nevyjíždějí:

Definice no-go zóny: „Cítím se jako cizinec, jako bych stál na ulici v Karáči,“ Již brzy v Teplicích ve vašem městě.

Některé komunity narozené v jiných zemích o účast policie vůbec nestojí. Nechce se mi je jmenovat, ale některé komunity z odlišného kulturního prostředí by si raději spravovaly své záležitosti samy. V některých městech v Midlands policie nikam nevyjíždí, protože ji nikdo nevolá. Nikdy se nedoslechnou o problémech, protože komunita je nepouští vně svých hranic. Není to tak, že by se policie bála nebo nechtěla do těchto oblastí vyjíždět. Pokud nám ale nikdo nezavolá, samozřejmě nemůžeme vědět, co se děje.

Pan Carbin má ale k rasismu daleko. Vzdělaný a zcestovalý (včetně islámských zemí) muž vyjadřuje nejhlubší respekt k islámské víře. Znepokojuje jej však, že narůstající britský multikulturalismus nevedl k integrované společnosti, ale ke ghettoizaci a vzniku výlučně bělošských a asijských komunit, žijících vedle sebe, aniž by spolu měly mnoho společného. To může podle něj může mít neblahé důsledky.

Očividně patří k těm, o nichž psal rochesterský biskup Michael Nazir-Ali (jediný biskup narozený v Asii) minulý týden v *The Sunday Telegraph*: rostoucímu počtu bílých Britů, kteří mají pocit, že se jejich ulice staly „neprůchodnými“ zónami.

Podle biskupa je jedním z následků oživení islámského extremismu i odcizení mladých muslimů od většinové společnosti, kdy vnímají příslušnost k této ideologii jako známku přijetí.

Kvůli tomu má podle jeho mínění mnoho křesťanů i vyznavačů jiných náboženství velké problémy žít nebo pracovat v těchto oblastech, jelikož cítí proti nim namířené nepřátelství.

Má za to, že britská „novátorská filozofie“ multikulturalismu způsobila, že muslimové vedou oddělené životy, v oddělených oblastech a mluví svými rodnými jazyky.

Jeho prohlášení rozlítlo mnoho muslimů, ale také vyvolalo četné souhlasné reakce u lidí jako je pan Corbin.

„Nemáme multikulturní společnost, jak by nás o tom chtěla vláda přesvědčit,“ říká.

„Jedná se o ryzí rasovou segregaci, protože muslimská komunita se jednoduše odmítá integrovat. Proto se lidé jako já cítí ve vlastní zemi jako vydědění.“

Během chůze po Oak Lane míjí Corbin rozpadající se anglikánský kostel, kam chodívala na mše řada jeho bývalých sousedů. Mezi hromadami cihel jsou poházeny zpěvníky nedělní školy.

Na druhé straně města – v další asijské enklávě – se místní obchodník chystá prodat rodinnou firmu po 30 letech podnikání.

Říká: „Odcházím do důchodu. Ale ano, spousta lidí se v muslimských oblastech necítí dobře. Mně to nevadí, zůstal jsem a s každým se znám, ale dost lidí se bojí sem chodit.“

„Nejde ani tak o strach z násilí, ale spíš o to, že se necítí vítaní, nemají nic společného se zdejší komunitou a pocit, že pokud by projevili zájem, nikdo by to příliš neocení.“

„Přál bych si, aby se muslimská obec víc integrovala, ale neděje se to. Dokonce se mi ani nepovedlo přesvědčit je, aby se podíleli na místní ,sousedské hlídce.““

Hrstka bílých obyvatel okolních ulic mluví spíše než o zastrašování o pocitu izolace. Jednomu z nich zaklepal na dveře několik příslušníků asijské komunity a ptalo se ho, jestli nechce prodat svůj dům.

„Na první pohled to působilo dost nevinně“, říká. „Ale podle jiných šlo o náznak, že bych se měl sbalit a odejít.“

Další vypráví, jak jeho otec-elektrikář zaparkoval ve čtvrti svou dodávku, jen aby u ní našel skupinku asijských mladíků, kteří mu poté, co ji zničili kameny, řekli: „Tohle je teď naše čtvrť. Nejsi tady vítaný.“

S vědoucím výrazem dodává, že nikoho nepřekvapuje, že nedávno postavená masivní policejní služebna, doplněná 10 metrovou zdí a komunikační věží, se stala dominantou Oak Lane.

Podobné enklávy existují i v blízkém Dewsbury, které podobně jako Bradford živily vzkvétající textilky. Místní se nedávno pobouřeně dočetli, že sestry v místní nemocnici si musejí najít čas na to, aby pětkrát denně obrátily postele muslimských pacientů směrem k Mekce, aby se mohli pomodlit.

A loni se zjistilo, že v místní mešitě se rozdávají propagandistická DVD al-Káidy, což zvýšilo napětí a ještě více prohloubilo propast mezi komunitami, z čehož výtěžila BNP, která ve městě zaznamenala svůj nejlepší výsledek.

S vědomím etnické homogenity většiny škol ve městě (buď bílé nebo muslimské) se předáci komunity na veřejném setkání minulý měsíc snažili přijít s nápady, jak dosáhnout většího stupně jednoty mezi obyvateli z odlišných skupin. Probíraly se jednotlivé iniciativy, nikoliv však sama myšlenka integrované společnosti.

„Biskup z Rochesteru má pravdu, když mluví o segregaci a ghettoizaci,“ uznává místní imám Bary Malik. „Vina ale padá na nás všechny, ne jen jednu z komunit. Biskup údajně rozumí oběma komunitám, takže by se měl snažit o vylepšení vztahů mezi nimi, nikoliv je dále zhoršovat.“

Jak ale zdůrazňuje Dr. Patrick Sookhdeo z Institutu pro studium islámu a křesťanství, pojem

území a prostoru je pro muslimy zásadní otázkou.

Při Evropské islámské konferenci v roce 1979 zazněla obhajoba **integrace na úrovni komunit, nikoliv jednotlivců.**

„Jakmile ale tyto komunity získají většinu,“ říká, „mohou si nastavit podmínky vzdělávání, hospodářství a tak dále - a přesně k tomu došlo.“

Za další problém pokládá, že labouristická vláda ve jménu multikulturalismu umožnila vznik podvojného právního systému.

Dodává: „Dnes téměř ve všech islámských komunitách v Británii funguje právo šaría. Nikoliv na trestněprávní úrovni, ale v oblasti rodinného práva. Ovládá manželství a rozvody v muslimské komunitě, často k újmě zranitelnější strany. Abychom našli řešení, musí vláda vyslovit jasné ne právu šaría. V naší zemi by neměl existovat oddělený právní systém.

Jeho obavy ohledně účinků multikulturalismu nesdílí bradfordský biskup Rt Reverend David James. Tvrdě pracuje na posílení integrace mezi vyznáními ve městě.

Po atentátech al-Káidy v Madridu - když komisař Metropolitní policie Sir Ian Blair prohlásil, že je jen otázkou času, kdy podobné teroristické útoky zažije i Londýn - uspořádal James spolu s předáky různých komunit sérii setkání hledajících nejhodnější reakci na události.

Vytkli si za cíl zajistit, aby se po útocích al-Káidy neopakovaly rasové nepokoje roku 2001. I díky nim zůstal po atentátech na londýnské autobusy ze 7. července Bradford v klidu.

Vytrvale popírá existenci „neprůchozích“ zón v Bradfordu. „Nic takového jsem nezažil ani o ničem takovém nevím,“ říká. „Nevím, o čem to biskup z Rochesteru mluví. Nikdo to neví.“

Podle něj však má pokračující debata o soudržnosti islámského společenství jedno pozitivum. „Dostala víru zpátky do popředí. Probudila křesťany, aby byli lepšími křesťany a projevovali svou víru veřejně. U nás otevřeně slavíme Vánoce - a ne nějaké podivné Zimní svátky.“

Reportáž Olgy Craig *I feel like an alien in my home town* vyšla v novinách *The Daily Telegraph* 13. ledna 2008.

Doplňující odkazy:

Evropské NO-GO zóny: Skutečnost nebo fikce? (část 1: Francie)

Evropské NO-GO zóny: Skutečnost nebo fikce? (část 2: Británie)